

F. t. beslutn. vedr. reguleringen af landbrugets miljøpåvirkning m.v.

mere effektiv reduktion af landbrugets belastning, hvor det betyder mest for naturen. Fremtidig regulering af landbruget skal ikke alene foregå ved generelle regler i f.eks. husdyrgødningsbekendtgørelsen. Som supplement får myndighederne nogle instrumenter til lokalt at regulere husdyrproduktionens påvirkning af miljø, natur og befolkning.

Individuelle miljøgodkendelser vil også give landmanden en række fordele. Ordningen vil gøre det helt tydeligt, hvilke reguleringer, støtteordninger og områdeudpegninger der gælder for den enkelte bedrift. Ud fra denne viden får landmanden et redskab, der kan benyttes til at drive landbruget mere miljøvenligt. En sådan tilbundsgående, individuel undersøgelse af samtlige danske landbrug vil gøre det nemmere at leve op til kravene i EU's vandrammedirektiv.

Reguleringen indeholder samtidig et incitament til den dygtige landmand om miljørigtig produktion, da landmanden får mulighed for at producere mere, hvis vilkårene i miljøgodkendelsen ikke overskrides.

Samtidig kan en grundig og regelmæssig gennemgang af en bedrifts miljøbelastning føre til en mere miljøvenlig og mere ressourceoptimal produktion. En ansøgning om miljøgodkendelse skal blandt andet indeholde oplysninger om anvendelse af den bedst tilgængelige teknik. Det vil sige, at ansøgeren får lejlighed til at redegøre for mulighederne for at indrette produktionen mere miljømæssigt forsvarligt eksempelvis ved at substituere særligt skadelige stoffer med mindre skadelige stoffer. Erfaringer med miljøgodkendelser af industrivirksomheder tyder på, at individuel regulering tilskynder til udvikling af ny teknologi og mere miljørigtige produktionsmetoder.

En individuel miljøgodkendelse skal som minimum tage udgangspunkt i følgende tre parametre:

- Landbrugets udledning – dvs. stofbalancen på den enkelte bedrift.
- Påvirkning af sårbare naturtyper og ressourcer (herunder også grundvand og vandområder).
- Kulturhistorien på og omkring ejendommen.

I miljøgodkendelsen fastsættes konkrete og målrettede vilkår for hver enkelt bedrift, og miljøgodkendelsen skal herefter sikre, at bedriftens produktion overholder nogle ønskede rammer. Der skal således fastsættes konkrete krav til det maksimale stoftab fra bedriften – dvs., at godkendelsen skal indeholde specifikke krav til tab af nitrat og fosfor samt ammoniakudledning. Kravene fastsættes blandt andet ud fra, hvor mange næringsstoffer eventuelle sårbare naturtyper og vandressourcer i området kan tåle at blive belastet med. Denne regulering er i sin overensstemmelse med

vandrammedirektivets krav om operationelle målsætninger.

Miljøgodkendelsens krav til landbrugets udledning skal i langt højere grad end i dag bygge på det kumulative princip i de situationer, hvor flere bedrifter påvirker den lokale natur. Det medfører, at miljøreguleringen tager hensyn til, hvad den lokale natur kan tåle, og at udgangspunktet for miljøgodkendelsen er den samlede belastning af et område. En landmands ønske om at udvide eller ændre sin bedrift skal således vurderes i forhold til den samlede miljøbelastning fra alle bedrifter i lokalområdet. Konsekvensen kan blive, at selv om en bedrift isoleret set overholder miljøkravene, kan en ansøgning om udvidelse eller ændring afvises, hvis den samlede belastning i området er større end den lokale naturs tålegrænser.

Mere konkret skal vurderingen af landbrugets påvirkning af de sårbare naturtyper tage udgangspunkt i mål for kvaliteten af de enkelte naturområder, som implementeres via amternes naturkvalitetsplanlægning. Dette forudsætter en ændring af planloven, så det heraf fremgår, at amternes regionplaner skal fastsætte målsætninger for kvaliteten af naturområder. Hermed skal alle naturområder systematisk undersøges og målsættes efter en nærmere fastlagt skabelon og inddeles i forskellige niveauer. Naturkvalitetsplanlægningen skal være tilendebragt i 2005, når den næste generation af regionplaner træder i kraft. Indførelse af naturkvalitetsmål skal ses som en parallel til de kvalitetsmål for søer og vandløb, der allerede i dag er i regionplanerne, og som er en del af grundlaget for miljøadministrationen. Kravene til landbrugets påvirkning af naturen skal herefter fastsættes ud fra målsætningerne. Det betyder, at den individuelle regulering skal foregå ud fra mere generelle kriterier og instrumenter, og den nærmere metode skal fastlægges, så der bliver tale om erstatningsfri regulering.

I forbindelse med miljøgodkendelsen gennemgås ejendommens naturarealer, og der udformes en naturplan, der fastsætter konkrete retningslinjer for forbedring, bevarelse eller genopretning af naturen på ejendommen. Naturplanen skal tage udgangspunkt i amts naturkvalitetsplanlægning for området og både fastlægge landmandens indsats for at indfri disse målsætninger og medvirke til at sikre skabelse af ny natur.

Naturplanen skal således omfatte en beskrivelse af bedriftens naturarealer og en stillingtagen til forvaltningen af disse. Til naturarealer henregnes: Beskyttede naturområder under naturbeskyttelseslovens § 3, andre levesteder for vilde dyr og planter (dvs. andre biotoper som for eksempel læhegn, markskel, sten- og jorddiger), kulturhistoriske værdier, brakarealer,